

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว

ของ นายจรัญ ภักดีธนากุล ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๑๑/๒๕๕๑

วันที่ ๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ประเด็นวินิจฉัย

ความเป็นรัฐมนตรีของนายไชยา สะสมทรัพย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) หรือไม่

ความเห็น

เห็นว่า ผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชนให้มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและบริหารประเทศ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องไม่เป็นผู้ที่มิผลประโยชน์ทับซ้อนหรือมีส่วนได้ส่วนเสียอยู่กับผู้ประกอบการค้า ซึ่งจะต้องได้รับผลกระทบจากการใช้อำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่งอยู่ด้วย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๐๕ ได้เริ่มต้นวางหลักการสำคัญเพื่อป้องกันมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวเข้าไปเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทหรือคงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทต่อไปเกินจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ โดยมีข้อยกเว้นไว้ว่า หากรัฐมนตรีผู้ใดประสงค์จะได้รับประโยชน์จากการเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้นเกินจำนวนที่กฎหมายบัญญัติต่อไปจะต้องกระทำให้ถูกต้อง ๒ ประการ คือ (๑) ต้องแจ้งความประสงค์เช่นนั้นให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง และ (๒) ต้องโอนหุ้นดังกล่าวให้นิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งได้มีพระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๕๓ รองรับไว้ในมาตรา ๔ (๒) ว่ารัฐมนตรีจะเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนได้ไม่เกินร้อยละห้าของจำนวนหุ้นทั้งหมดที่จำหน่ายได้ในบริษัทนั้น สำหรับหุ้นจำนวนที่เกินกว่านั้น หากรัฐมนตรีประสงค์จะคงได้รับประโยชน์ต่อไป จะต้องแจ้งความประสงค์นั้นเป็นหนังสือให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน ๓๐ วัน

นับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรี และจะต้องโอนหุ้นจำนวนดังกล่าวให้นิติบุคคลที่มีอำนาจจัดการ
กองทุนส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ หรือนิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สิน
เพื่อประโยชน์ของผู้อื่นตามกฎหมายภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้แจ้งความประสงค์ให้ประธานกรรมการ
ป.ป.ช. ทราบ ตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๖ ของพระราชบัญญัติดังกล่าว

มาตรการป้องกันมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีมีผลประโยชน์ทับซ้อน หรือมีส่วนได้ส่วนเสียร่วม
อยู่กับภาคธุรกิจการค้าตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ นี้ยังมีช่องว่าง
เปิดทางให้มีการหลีกเลี่ยงได้ โดยการมอบหรือยอมให้คู่สมรสหรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของ
รัฐมนตรีคงความเป็นหุ้นส่วนหรือเป็นผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทเกินจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ
ไว้ต่อไป ดังนั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๕ ซึ่งบัญญัติ
หลักการเดียวกันนี้ไว้ในวรรคหนึ่ง จึงได้ขยายมาตรการป้องกันไว้ไว้ในวรรคสามว่า “บทบัญญัติมาตรานี้
ให้นำมาใช้บังคับกับคู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีด้วย ...”
โดยมีบทลงโทษผู้ฝ่าฝืนไว้ในมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ว่าเป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลง
เฉพาะตัว เมื่อได้กระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๒๖๕ นี้ จึงทำให้เห็นเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ
ได้ว่า ประสงค์จะห้ามมิให้บุคคลที่มีผลประโยชน์ทับซ้อนอยู่กับภาคธุรกิจการค้า ไม่ว่าจะโดยตนเองหรือ
คู่สมรสหรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของตนในขณะที่ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี เว้นแต่จะได้ปฏิบัติ
ให้ถูกต้องตามข้อกำหนดที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ ด้วยเหตุนี้จึงต้องถือว่าเป็นหน้าที่ของผู้ที่ดำรงตำแหน่ง
รัฐมนตรีจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องจึงจะดำรงอยู่ในตำแหน่งต่อไปได้ หากใช้เป็นหน้าที่ของคู่สมรส
หรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีไม่ เพราะหากตีความกฎหมายเช่นนั้น
ก็จะทำให้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญส่วนนี้ใช้บังคับมิได้ ซึ่งหาถูกต้องไม่

ในส่วนที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่ง
บัญญัติให้จำนวนหุ้น รวมทั้งการโอนหุ้นจำนวนที่เกินให้แก่นิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์
ของผู้อื่น ต้องเป็นไป “ตามที่กฎหมายบัญญัติ” นั้น มิได้หมายความว่า จะต้องมีการตรากฎหมายอนุวัติ
การให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญนี้ขึ้นมาใหม่ หากมีกฎหมายเดิมใช้บังคับกับเรื่องนี้ให้ดำเนินไปตามเจตนารมณ์
ของรัฐธรรมนูญได้ ก็ถือว่ามีกฎหมายบัญญัติรองรับไว้แล้ว ในกรณีนี้ได้มีพระราชบัญญัติการจัดการ
หุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ บัญญัติรองรับไว้ในมาตรา ๔ (๒) ว่าจำนวนหุ้นที่รัฐมนตรี

จะถือไว้ได้ต้องไม่เกินร้อยละห้าของจำนวนหุ้นทั้งหมดที่จำหน่ายได้ในบริษัทนั้น ซึ่งมีได้มีข้อขัดข้องอะไรเลยที่จะนำมาใช้บังคับกับกลุ่มสมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของรัฐมนตรี และสำหรับวิธีการที่จะคงถือหุ้นจำนวนที่เกินต่อไปนั้น มาตรา ๕ ก็บัญญัติสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่ง ไว้ว่า (๑) จะต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรี และ (๒) จะต้องโอนหุ้นนั้นให้แก่นิติบุคคลจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นภายใน ๕๐ วันนับแต่วันที่ได้แจ้งให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ทราบ ซึ่งก็สามารถนำมาอนุโลมใช้บังคับกับกลุ่มสมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของรัฐมนตรีได้เช่นกัน ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมายใหม่ขึ้นมาใช้บังคับกับกลุ่มสมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะแต่อย่างใด

บทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๕ มีเจตนารมณ์ให้นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี ต้องแจ้งความประสงค์ในการรับประโยชน์จากการเป็นหุ้นส่วนหรือการเป็นผู้ถือหุ้นต่อประธานกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อป้องกันไม่ให้นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี มีผลประโยชน์ทับซ้อนระหว่างการบริหารราชการแผ่นดินเพื่อผลประโยชน์ของสาธารณะกับการประกอบธุรกิจเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวและครอบครัว อันเป็นการควบคุมผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยมาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ให้เป็นหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี เป็นผู้แจ้ง และความในวรรคสามที่ให้นำบทบัญญัติมาตรานี้มาใช้บังคับกับกลุ่มสมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะนั้น หมายถึงบทบัญญัติในเรื่องการเป็นหุ้นส่วนหรือการเป็นผู้ถือหุ้นที่อยู่ในเกณฑ์ที่นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีต้องแจ้งความประสงค์รับประโยชน์ต่อประธานกรรมการ ป.ป.ช. เท่านั้น ไม่ได้รวมถึงหน้าที่ในการแจ้งความประสงค์ด้วย เพราะกฎหมายมิได้ควบคุมกลุ่มสมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ เนื่องจากไม่ใช่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

การแจ้งความประสงค์ที่จะรับประโยชน์จากการเป็นหุ้นส่วนหรือเป็นผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เป็นการจัดการทรัพย์สินประเภทหนึ่ง ซึ่งโดยสภาพแล้ว มิใช่เป็นสิทธิเฉพาะตัวที่จะต้องกระทำด้วยตนเอง นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีจึงสามารถแจ้งความประสงค์ในการรับประโยชน์สำหรับหุ้นส่วนหรือหุ้นของกลุ่มสมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะได้

พระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นกฎหมายที่ออกตามความในมาตรา ๒๐๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ แต่เป็นบทบัญญัติในเรื่องเดียวกันกับมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงเป็นกฎหมายที่นำมาใช้รองรับมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้ เพียงแต่มาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติเพิ่มเติมให้รวมถึงคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วย และแม้มาตรา ๕ ของพระราชบัญญัติดังกล่าว จะไม่มีบทบัญญัติให้รัฐมนตรีแจ้งความประสงค์ที่จะรับประโยชน์สำหรับหุ้นส่วนหรือหุ้นของกลุ่มสมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะก็ตาม แต่การที่รัฐมนตรีจะต้องแจ้งความประสงค์รับประโยชน์สำหรับหุ้นส่วนหรือหุ้นของกลุ่มสมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะนั้น เป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้นำบทบัญญัติสำหรับนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมาใช้บังคับ เมื่อบทบัญญัติสำหรับนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมีกฎหมายบัญญัติไว้อย่างไร ก็ย่อมจะนำมาใช้กับคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะอย่างนั้น ไม่จำเป็นต้องบัญญัติถึงคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะเป็นการเฉพาะอีก ฉะนั้นจำนวนหุ้นส่วนหรือหุ้นของกลุ่มสมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะที่อยู่ในเกณฑ์ต้องแจ้งความประสงค์การรับประโยชน์ จึงต้องถือตามจำนวนเดียวกันกับหุ้นของนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี ตามที่พระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้กำหนดไว้แล้ว คือ เกินกว่าร้อยละห้าของจำนวนทุนทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือร้อยละห้าของจำนวนหุ้นทั้งหมดที่จำหน่ายได้ในบริษัทนั้น

นอกจากนี้ แม้จะยังไม่มีแบบแจ้งความประสงค์สำหรับคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ก็ไม่เป็นเหตุยกเว้นที่จะไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้ เนื่องจากมาตรา ๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มิได้กำหนดให้การแจ้งความประสงค์ต้องแจ้งตามแบบที่กำหนดไว้ ซึ่งต่างกับเรื่องการโอนหุ้นให้นิติบุคคลตามมาตรา ๕ (๒) ที่กฎหมายกำหนดให้ทำตามแบบ ทั้งนี้ เพื่อควบคุมมิให้มีข้อสัญญาที่เอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ถึงแม้ผู้ถูกร้องจะได้แจ้งบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๒๕๕ แล้ว ก็ไม่ถือว่าเป็นการแจ้งความประสงค์จะรับประโยชน์จากการถือหุ้นตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๕ ไปด้วย เพราะบทบัญญัติมาตรา ๒๕๕ และมาตรา ๒๖๕ มีวัตถุประสงค์ต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ มาตรา ๒๕๕ เป็นบทบัญญัติให้แจ้ง ทรัพย์สินให้สาธารณะทราบว่ามีทรัพย์สินทั้งหมดเท่าใด ส่วนมาตรา ๒๖๕ เป็นเรื่องการรับประโยชน์ จากทรัพย์สินส่วนที่เกินจากที่กฎหมายกำหนด จึงเป็นคนละกรณีกัน นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี มีหน้าที่ต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนทั้งสองมาตรา ไม่อาจอนุโลมถือได้ว่า เมื่อยื่นแจ้งบัญชีทรัพย์สิน ตามมาตรา ๒๕๕ แล้ว จะถือเป็นการแจ้งความประสงค์ตามมาตรา ๒๖๕ ไปด้วย

สำหรับคำคัดค้านของผู้ถูกร้องที่อ้างว่าไม่มีเจตนาที่จะฝ่าฝืนกฎหมายนั้น เห็นว่า ผู้ถูกร้อง เคยดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นรัฐมนตรีและเคยถูกร้องในเรื่องเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่งกรรมการ ในบริษัทที่มุ่งหาผลกำไรมาก่อนแล้ว ตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๔/๒๕๔๔ นอกจากนี้ หลังรับตำแหน่งรัฐมนตรีเพียง ๒ วัน เลขานุการ ป.ป.ช. ก็ได้บรรยายให้ทราบถึงการแจ้งความประสงค์ ตามมาตรา ๒๖๕ แล้ว โดยมีรัฐมนตรีอื่นที่แจ้งความประสงค์ตามมาตรา ๒๖๕ ภายในกำหนดเวลา ที่กฎหมายบัญญัติ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ผู้ถูกร้องทราบถึงบทบัญญัติมาตรา ๒๖๕ เป็นอย่างดีแล้ว แต่ไม่ปฏิบัติตาม จึงถือเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายโดยเจตนา

ข้อคัดค้านของผู้ถูกร้องที่ว่า สมาชิกวุฒิสภาไม่มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอให้ประธานวุฒิสภา ส่งเรื่อง ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ได้ นั้น เห็นว่า ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) นั้น มาตรา ๑๘๒ วรรคสาม ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๒ มาบังคับใช้ด้วย ซึ่งหมายถึงให้สิทธิของ สมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมด เท่าที่มีอยู่ของแต่ละสภามีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานสภาของแต่ละสภา เพื่อขอให้ส่งเรื่องให้ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย สำหรับข้อความตอนท้ายมาตรา ๑๘๒ วรรคสาม ที่บัญญัติให้คณะกรรมการ การเลือกตั้ง มีสิทธิส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้ด้วยนั้น มิใช่เป็นการตัดสิทธิสมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่จะใช้สิทธิร้องขอให้ประธานของแต่ละสภาส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัย แต่เป็นการเพิ่มช่องทางในการส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้อีกช่องทางหนึ่ง สมาชิก วุฒิสภาจึงมีสิทธิเข้าชื่อร้องขอให้ประธานวุฒิสภาส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้

สำหรับปัญหาว่าความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องจะสิ้นสุดลงเมื่อใดนั้น เห็นว่าสิ้นสุดลงเมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เพราะมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) บัญญัติให้ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัวเมื่อกระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๒๖๕ ซึ่งหมายถึงว่า เมื่อมีเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งตามที่กำหนดไว้เกิดขึ้น ความเป็นรัฐมนตรีย่อมต้องสิ้นสุดลงทันที ไม่ใช่สิ้นสุดลงในวันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย ส่วนมาตรา ๕๒ นั้น เป็นการบัญญัติถึงการออกจากตำแหน่งไว้เพื่อแก้ปัญหาอันเกี่ยวกับกิจการที่รัฐมนตรีได้ทำไปหลังจากความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงแล้วจนถึงวันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย ไม่ให้กระทบถึงกิจการที่ทำไปในระหว่างนั้น หากความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเมื่อศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย ย่อมไม่มีความจำเป็นต้องบัญญัติรับรองกิจการที่ทำไปก่อนการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

อาศัยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น จึงมีความเห็นว่าความเป็นรัฐมนตรีของนายไชยา สะสมทรัพย์ สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ตั้งแต่วันที่พ้นกำหนด ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

นายจรัญ ภักดีธนากุล

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ